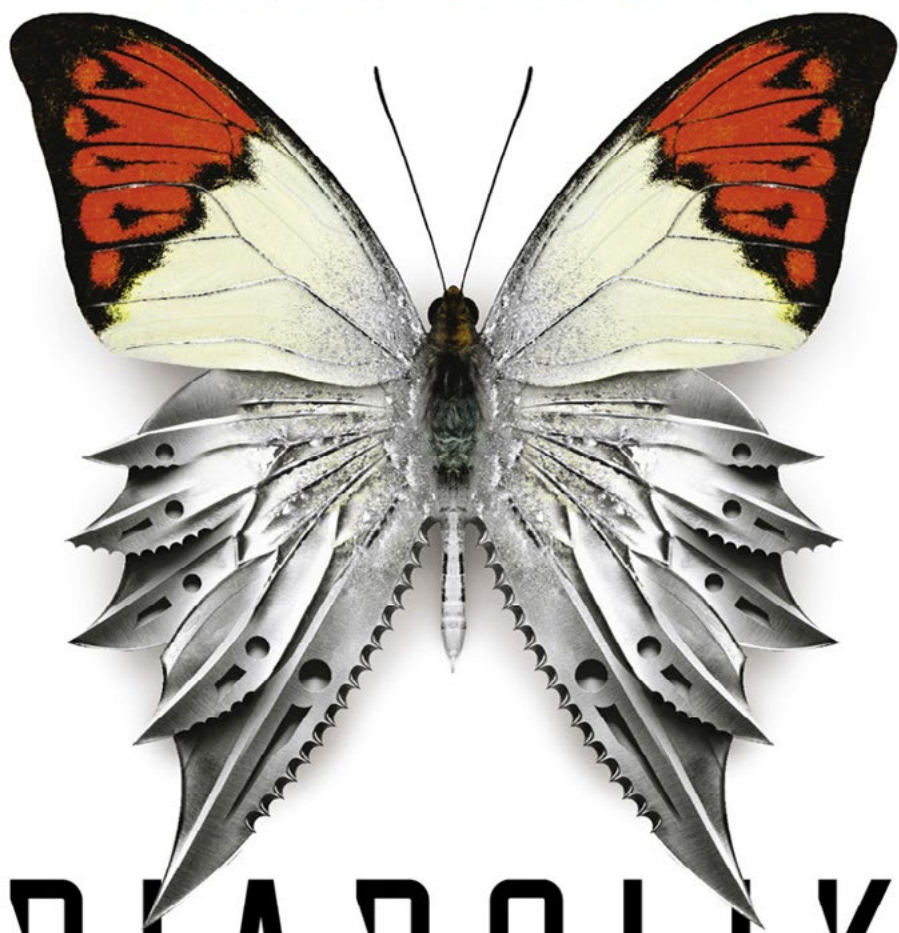

New York Times Bestseller

S. J. KINCAIDOVÁ

DIABOLIK

Stvořená chránit. Předurčená ničit...

FRAGMENT

Diabolik

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

S. J. Kincaidová
Diabolik – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DIABOLIK

Stvořená chránit. Předurčená ničit...

S. J. KINCAIDOVÁ

 FRAGMENT

Pro Jamie
(a.k.a. Poosen)

a

Jessicu
(a.k.a. The Real Yaolan)

*Mít jednoho přítele na celý život,
kterému mohu absolutně věřit a spolehnout se na něj,
je požehnání,
ale já mám takové štěstí,
že mám dva.
Znamenáte pro mě víc,
než si dokážete představit.*

Moh' se, kdo tě stvořil, smát?
Beránka moh' udělat?

William Blake: *Tygr*
(v překladu Zdeňka Hrona – pozn. překl.)

Všichni věří, že diabolici neznají strach, ale když jsem byla úplně malá, strach byl to jediné, co jsem pociťovala. Sžíral mě i onoho rána, kdy se na mě Impyreáni přišli podívat do koralu.

Neuměla jsem mluvit, ale rozuměla jsem většině slov, která jsem slyšela. Správce koralu horečně napomínal své asistenty: Za chvíli přijede senátor von Impyrean a jeho žena, impyreánská matriarcha. Hlídači přecházeli kolem mého výběhu, prohlíželi si mě od hlavy k patě a pátrali po sebemenším defektu.

Očekávala jsem toho senátora i matriarchu s bušícím srdcem a svaly připravenými k boji.

A pak přijeli.

Všichni cvičitelé a hlídači před nimi padli na kolena. Správce si s úctou přiložil jejich dlaně ke tvářím.

„Jsme poctěni vaší návštěvou.“

Projela mnou vlna strachu. Co jsou to za stvoření, když i *děsivý správce koralu* před nimi padl k zemi? Zářivé silové pole mého výběhu mi ještě nikdy nepřipadalo tak omezující. Stáhla jsem se, jak nejdál to šlo.

Senátor von Impyrean a jeho žena přišli blíž a hleděli na mě z druhé strany neviditelné bariéry.

„Jak vidíte,“ vysvětloval jim správce koralu, „Nemesis je zhruba ve věku vaší dcery a fyzicky vybavená podle vaší specifikace. V průběhu několika příštích let bude jenom silnější a větší.“

„Jste si opravdu jistý, že tahle dívka je nebezpečná?“ protáhl senátor. „Vypadá jako vyděšené děcko.“

Při těch slovech mě zamrazilo.

Nikdy nesmím působit vyděšeně. Projevit strach znamená elektrické šoky, snížené příděly jídla, mučení. Nikdo mě nikdy nesmí vidět vyděšenou. Upřela jsem na senátora zuřivé zraky.

Když zachytil můj pohled, vypadal najednou trochu zaskočeně. Otevřel pusku, aby ještě něco řekl, pak se na mě zahleděl úkosem, zaváhal a konečně sklopil pohled. „Možná máte pravdu,“ zamumlal. „Má to v očích. Poznáte, že není člověk. Miláčku, jsi si opravdu jistá, že potřebujeme tohle monstrum v naší domácnosti?“

„Každá z předních rodin teď má diaboliky. Naše dcera nebude jediná, kdo chodí venku bez ochrany,“ opáčila matriarcha. Pak se obrátila na správce koralu. „Přeji si vidět, co za své peníze dostaneme.“

„Samozřejmě,“ odpověděl správce, otočil se a mávnul na hlídače. „Někdo z...“

„Ne,“ zastavila ho matriarcha hlasem jako bič. „Musíme mít jistotu. Přivedli jsme si tři odsouzence. To bude dostatečný test pro tohle stvoření.“

Správce se usmál: „Ale samozřejmě, grandee von Impyrean. Člověk nemůže být dost opatrný, že? K dostání je tolik podprůměrných kříženců... Nemesis vás nezklame.“

Matriarcha pokývla na kohosi mimo moje zorné pole. Nebezpečí, které jsem očekávala, se zhmotnilo: k mému výběhu přiváděli tři muže.

Znovu jsem se přitiskla k silovému poli, až jsem ucítila na zádech jeho šimravé vibrace. Žaludek mi sevřela ledová ruka. Tohle nebyli první muži, které mi přivedli na návštěvu.

Asistenti správce koralu sundali mužům řetězy, pak deaktivovali vzdálenější stěnu výběhu, aby je sem mohli postrčit, načež ji zase zprovoznili. Začala jsem zprudka oddechnout. Nechci to dělat. Nechci.

„Co je zas tohle?“ dožadoval se vysvětlení jeden z odsouzenců a přejížděl pohledem mezi mnou a improvizovaným publikem.

„Není to snad jasné?“ Matriarcha se zavěsila do svého muže. Věnovala mu spokojený pohled a pak oslovila odsouzence velmi příjemným tónem: „Vaše násilné činy vás dovedly až sem, ale nyní jste získali příležitost se zachránit. Zabijte tohle děcko a můj muž vám udělí amnestii.“

Muži se zahleděli na senátora, který nezúčastněně mávnul rukou. „Je to tak, jak říká moje žena.“

Jeden z mužů divoce zaklel. „Já vím, co je tahle věc zač. Myslíte, že jsem cvok? Ani se k tomu nepřiblížím!“

„Pokud ne,“ usmála se mile matriarcha, „tak budete všichni tři popraveni. A teď zabijte to dítě!“

Odsouzenci si mě zkoumavě prohlíželi a ten největší se po chvíli začal lstivě šklebit. „Je to jenom malá holka. Udělám to sám. Pojď sem, děvče.“ Vydal se ke mně. „Chcete to krvavě, nebo jí mám jenom zlomit vaz?“

„Vyber si,“ odpověděla matriarcha.

Jeho sebevědomí dodalo odvahy i ostatním a ve tváři jim zaplála naděje na svobodu. Srdce se mi v hrudi rozbušilo jako zběsilé. Neměla jsem, jak je před sebou varovat. A i kdybych to udělala, neposlouchali by mě. Jejich šéf mě nazval malou holkou – a tu taky před sebou viděli. To byla jejich osudová chyba.

Největší z nich po mně dost bezstarostně sáhl – ruku měl tak blízko, že jsem cítila jeho pot. Ten pach ve mně cosi nastartoval. Bylo to stejné jako tolikrát předtím: strach zmizel. Hrůza se rozpustila v přívalu zuřivosti.

Zuby jsem zaútočila na jeho ruku. Vytryskla krev, horká a hustá. Vyvriskl a pokusil se uskočit – příliš pozdě. Popadla jsem ho za zápěstí a vrhla se vpřed, přičemž jsem mu zkroutila ruku. Šlachy zapraskaly. Nakopla jsem ho zezadu do lýtky a srazila ho tak na zem. Pak jsem na

něj skočila a přistála mu podrážkami bot zezadu na hlavě. Lebka se rozskočila.

A byl tu ještě druhý muž, který byl právě tak neohrožený, přiblížil se moc blízko a teprve teď pochopil svoji chybu. Zařval hrůzou, ale neunikl. Byla jsem příliš rychlá. Udeřila jsem mu pěstí do chrupavky u kořene nosu a vrazila mu ji přímo do mozku.

Překročila jsem dvě těla směrem ke třetímu muži – tomu, který měl dost rozumu, aby se mě bál. Vřískal a klopýtavě ustupoval k silovému poli, krčil se, jako já předtím, když jsem ještě nebyla rozzuřená. Zvedl chvějící se ruce a jeho tělem zazmítaly vzlyky.

„Prosím ne! Prosím neublížuj mi, prosím ne!“

Ta slova mě přiměla zaváhat.

Můj život, celý můj život probíhal takhle – odrážela jsem agresory, zabíjela, abych odvrátila smrt, abych sama nebyla zabita. Ale dosud jen jednou někdo prosil o milost. Tehdy jsem nevěděla, co dělat. A nyní, když jsem stála nad krčícím se mužem, se mě zmocnil stejný zmatek a přikoval mě k zemi. Jak se mám zachovat teď?

„Nemesis.“

Náhle přede mnou stála matriarcha, dělila ji ode mě jenom stěna silového pole. „Rozumí, když na ni mluvím?“ obrátila se na správce koralu.

„Mají v sobě dostatek lidskosti, aby pochytili jazyk,“ odpověděl správce. „Ale nenaučí se odpovídat, dokud ty mašiny neudělají něco s jejím mozkem.“

Matriarcha přikývla a otočila se zpátky ke mně. „Udělalas na mě domem, Nemesis. A teď se tě ptám: Chceš odsud odejít? Chceš mít něco vzácného, co bude jenom tvoje, abys to milovala a chránila, a domov, který ti nabídne lepší útočiště než všechno, co sis zatím dovedla představit?“

Láska? Útočiště? To byla podivná slova. Neznala jsem jejich význam, ale zněla konejšivě, plná příslibů. Linula se mou myslí jako melodie a přehlušovala sténání vyděšeného muže.

Nedokázala jsem odpoutat pohled od jejích pronikavých očí.

„Pokud chceš být něco víc než jenom zvíře v tomhle zatuchlém výběhu,“ pokračovala matriarcha, „pak dokaž, že máš na to sloužit rodině Impyreánů. Dokaž, že umíš poslechnout, když na tom záleží. Zabij toho muže!“

Láska. Útočiště. Nevěděla jsem, co to je, ale chtěla jsem to. A budu to mít. Překročila jsem zbývající vzdálenost a zlomila muži vaz.

Když třetí tělo dopadlo na zem u mých nohou, matriarcha se usmála.

O něco později mě hlídači odvedli do laboratoře, kde čekalo jakési malé děvče. Kvůli jeho bezpečnosti jsem byla spoutaná, nohy i ruce zasazené v těžkých železech obklopených zářivým silovým polem. Nedokázala jsem přestat zírat na to podivné malé stvořeníčko, drobné a chvějící se, s tmavými vlasy, jehož kůže ani nos nebyly nikdy poraněny.

Věděla jsem, co je to za stvoření. *Skutečná* dívka.

Věděla jsem to, protože jsem jednu takovou už zabila.

Přikročila ke mně příliš blízko a já na ni zavrčela. Uskočila zpátky.

„Nenávidí mě,“ prohlásila a dolní ret se jí chvěl.

„Není pravda, že tě Nemesis nenávidí,“ uklidňoval ji doktor a přitom mi znovu kontroloval pouta. „Takhle se diabolici chovají v tomhle vývojovém stadiu. Vypadají jako my, ale ve skutečnosti to nejsou lidské bytosti jako ty nebo já. Jsou to predátoři. Nedokážou projevovat soucit nebo laskavost. Prostě k tomu nejsou uzpůsobení. A právě proto je musíme civilizovat, když jsou na to dost staří. Pojď blíž, Sidonie.“

Zakýval na ni prstem. Sidonia ho následovala k počítači opodál. „Vidíš?“ zeptal se jí.

Já jsem na obrazovku dohlédla taky, ale nepřišlo mi to zajímavé. Už jsem rozbila dost lidských lebek na to, abych poznala mozek.

„Tomu se říká přední mozkový lalok.“ Na okamžik se odmlčel a v pohledu, který věnoval dívce, se mihl záblesk strachu. „Samozřejmě jsem to nezkoumal sám, ale při mé profesi se prostě člověk ledacos naučí, když sleduje mašiny.“

Sidonia sraštila obočí, jakoby ji jeho slova zmátla.

Celý znepokojený rychle pokračoval: „Pokud tomu dobře rozumím, tyhle mašinky jí zvětší právě tuto část mozku. Podstatně zvětší. Nemesis bude chytrější. Naučí se, jak s tebou mluvit a jak logicky argumentovat. Stroje taky nastartují proces vazby.“

„A pak mě bude mít ráda?“

„Po dnešku bude tvoje nejlepší kamarádka.“

„Takže už nebude tak vzteklá?“ Sidoniin hlas zněl ustrašeně.

„No, na agresi je existence diaboliků založená. Ale Nemesis zlobu nikdy nenamíří proti tobě. V celém vesmíru budeš jedinou osobou, kterou bude kdy milovat Ale každý, kdo se ti pokusí ublížit, by měl být radši na pozoru.“

Sidonia mu věnovala rozechvělý úsměv.

„A teď, drahoušku, potřebuju, aby ses postavila někam, kde na tebe dobře uvidí. Oční kontakt je zásadní pro proces vazby.“

Doktor umístil Sidonii proti mně a pečlivě dbal na to, aby byla mimo můj dosah. Vyhnul se mojí kousající čelisti a připevnil mi na lebku stimulační elektrody. Za okamžik začaly bzučet a hučet.

V hlavě mi začalo brnět a před očima se mi roztančily hvězdičky.

Moje nenávisť, moje potřeba udeřit, rozsápat a zničit se začala zmírňovat. Začala se vytrácet.

Další zabzučení proudu, a pak další.

Hleděla jsem na to malé děvče naproti sobě a v duši se mi zachvělo cosi nového, pocit, který jsem nikdy předtím nepoznala.

V lebce jsem nyní cítila nepřetržitý hukot, proměňoval mě, posouval mě jinam.

Chtěla jsem té dívce pomoci. Chtěla jsem ji chránit.

Řev v mé hlavě pokračoval dál a dál – a pak odezněl, jako by neexistovalo nic jiného v celém vesmíru než ta dívka.

Po několik hodin, kdy se můj mozek modifikoval, prováděl doktor testy. Nechal Sidonii přijít ke mně blíž a ještě blíž. Sledoval mě, jak sleduju Sidonii.

A konečně nastal ten správný okamžik.

Doktor se stáhl opodál a nechal přede mnou stát Sidonii samotnou. Vstala a celá se chvěla. Doktor pro jistotu namířil elektrickou zbraň a pak mi uvolnil pouta.

Narovnala jsem se a vysvobodila se z okovů. Dívka se zhluboka nadechla, klíční kost se jí rýsovala pod hubeňounkým krkem. Tak snadno bych jí dokázala zlomit vaz... Věděla jsem to. Ale ačkoliv bych jí mohla ublížit – když mi před ní povolili pouta, jako před tolika jinými, které jsem popravila – teď mě už jen pouhá představa, jak ubližuji tomuhle delikátnímu stvoření, přiměla couvnout.

Přistoupila jsem blíž, abych si tu dívku mohla pořádně prohlédnout, tu bytost nezměrné hodnoty, jejíž přežití pro mě nyní znamenalo víc než moje vlastní. Jak je malinká... Přemítala jsem nad tím zázračným pocitem, který planul v mojí hrudi jako žhavé uhlíky. To všechno způsobil pohled na *ni*.

Když jsem se dotkla jemné pleti na Sidoniině tváři, cukla sebou. Zkoumala jsem její tmavé vlasy, tak odlišné od mého světlého pískového odstínu. Naklonila jsem se blíž, abych si mohla prohlédnout duhovky jejích velikých očí. V jejich hloubi se zračil strach a já jsem si přála, aby ten strach zmizel. Pořád ještě se chvěla, a tak jsem jí položila ruce na křehké paže a zůstala stát naprosto bez hnutí v naději, že moje nehybnost ji uklidní.

Sidonia se přestala chvět. Strach ustoupil. Rty se jí v koutcích úst stočily nahoru.

Napodobila jsem to gesto a přiměla koutky se zvlnit. Bylo to pro mě nepřirozené a podivné, ale udělala jsem to *pro ni*. Bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem něco udělala pro někoho jiného než pro sebe.

„Ahoj Nemesis,“ zašeptala Sidonia a nahlas polkla. „Jmenuju se Sidonia.“ Mezi obočím se jí objevila linka a pak si položila dlaň na prsa: „Si-do-ni-a.“

Napodobila jsem ji a poklepala si na hrud': „Sidonia.“

Sidonia se rozesmála. „Ne.“ Vzala mě za ruku a položila si ji na prsa. Cítila jsem, jak jí prudce buší srdce. „Já jsem Sidonia, ale můžeš mi říkat Donia.“

„Donia,“ zopakovala jsem, poklepala jí na klíční kost a konečně porozuměla.

Donia se usmála, až to ve mně vyvolalo takový... hřejivý, hrdý pocit. Obrátila pohled k doktorovi: „Máte pravdu! Přestala mě nenávidět.“

Doktor přikývl. „Nemesis si k tobě teď vytvořila vazbu. Bude pro tebe dýchat a žít po všechny dny tvého života.“

„Mně se taky líbí,“ prohlásila Donia a usmála se na mě. „Myslím, že budeme kamarádky.“

Doktor se tiše zasmál. „Kamarádky, ano. Slibuju ti, že Nemesis bude ta nejlepší kamarádka, kterou kdy budeš mít. Bude tě milovat po celý tvůj život.“

A tak jsem konečně zjistila, jak se říká tomu zvláštnímu pocitu, tomu podivnému a zároveň úžasnému citu v mém nitru – bylo to ono, co mi impyreánská matriarcha slibovala.

Byla to láska.

1. KAPITOLA

Sidonia udělala nebezpečnou chybu.

Vytvářela sochu z velkého kusu kamene. Na pohybech jejího laserového řezáku bylo cosi hypnotického, zářil na pozadí tmavého okna plného hvězd. Nikdy nenamířila řezák tam, kam jsem očekávala, ale pokaždé nějak dokázala vytvořit výjev, který by moje vlastní představitost nikdy nezpłodila. Dnes to byla hvězda měnící se v supernovu, scéna z helionistické historie znázorněná živě v kameni.

Jenže jedno její mávnutí řezákem oddělilo příliš velký kus ze základny sochy. Hned jsem si toho všimla – a už jsem byla na nohou, strachy se mi rozechvěla kolena. Socha už nebyla stabilní. V kterýkoliv okamžik se mohla zřítit.

Donia v pokleku zkoumala, jak její dílo působí. Vůbec si neuvědomovala nebezpečí. Tiše jsem se přiblížila. Nechtěla jsem ji varovat – mohla by sebou škubnout nebo vyskočit a říznout se laserem. Bude lepší, když to napravím sama. Přešla jsem místnost. Zrovna když jsem došla k ní, ozvalo se první zaskřípění a shora se na ni snesla zrnka prachu, jak se socha začala naklánět dopředu.

Popadla jsem Donii a strhla ji stranou. Ozval se mohutný rachot a dusivý prach naplnil zatuchlý ateliér.

Vyškubla jsem Donii z ruky laserový řezák a vypnula ho.

Vyprostila se mi a protřela si oči: „Panebože! Vůbec jsem si nevšimla, co se děje.“ Zklamání jí problesklo ve tváři, když si prohlédla zbytky sochy. „Teď jsem to zničila, že jo?“

„Zapomeň na sochu,“ uklidňovala jsem ji. „Jsi v pořádku?“

Mrzutě mávla rukou nad mojí otázkou. „Nedokážu uvěřit, co jsem to provedla. Tak hezky mi to šlo...“ Špičkou nohy v sandálu nakopla úlo-mek kamene. „Poděkovala jsem ti vůbec? Určitě ne. Díky, Nemesis.“

Její díky mě nezajímaly. Záleželo mi jedině na bezpečnosti. Byla jsem její diabolik. Po chvále touží jenom lidé.

A diabolici nejsou lidé.

Vypadáme jako lidé, to rozhodně ano. Máme lidskou DNA, ale přes-to jsme něco jiného – tvorové vytvoření k tomu, aby byli naprosto loajální k jediné osobě, a jinak nemilosrdní. Rádi budeme pro tu osobu zabíjet, ale jen pro ni. Právě proto elitní imperiální rodiny dychtivě skočily po příležitosti udělat si z nás celoživotní osobní strážce pro sebe a své děti, abychom se stali zhoubou jejich nepřátel.

Ovšem poslední dobou se zdálo, že diabolici vykonávají svou práci až příliš svědomitě. Donia často pouštěla živé vysílání ze Senátu a sledovala otce při práci. V těchto týdnech začaly v imperiálním Senátu rozpravy na téma „Diabolici – skutečná hrozba“. Senátoři probírali, jak někteří diabolici zdivočeli a začali zabíjet nepřátele svých pánů i za drobné ústrky, dokonce došlo k zavraždění členů rodiny dítěte, které měli ochraňovat, jen aby prosadili přání toho děcka. Pro některé rodiny jsme se tak stávali spíše hrozbou, než výhodou.

Věděla jsem, že Senát musel dospět k nějakému rozhodnutí, protože toho rána matriarcha předala své dceři úřední obsílku – a to přímo od Imperátora. Donia jí věnovala jediný pohled a pak se vrhla na sochařinu.

Žila jsem s ní už téměř osm let. Vyrostly jsme doslova bok po boku. Takhle tichá a odtazitá bývala, jenom když si o mě dělala starosti.

„Co je v té obsílce, Donio?“

Dloubla prstem do úlomku roztržité sochy. „Nemesis... oni zakázali diaboliky. Se zpětnou platností.“

Se zpětnou platností. To znamená i již sloužící diaboliky. Jako jsem já.

„Takže Imperátor očekává, že se mě zbavíš.“

Donia zavrtěla hlavou. „Já to neudělám, Nemesis.“

Samozřejmě, že ne. Ale pak ji za to potrestají. V hlase mi zazněl ostrý tón. „Pokud se nedokážeš přimět k tomu, aby ses mě zbavila, pak vezmu věci do svých rukou.“

„Řekla jsem, že to neudělám, Nemesis, a ty taky ne!“ V očích se jí zablýsklo a zdvihla bradu. „Najdu jiný způsob.“

Sidonia byla vždycky mírná a plachá, ale byl to jen klamný první dojem. Už dávno jsem zjistila, že v jejím nitru se skrývá ocelová vůle.

Její otec, senátor von Impyrean, se ukázal jako cenná pomoc. Choval totiž silnou zášť k Imperátorovi, Randevaldu von Domitrian.

Když Sidonia prosila za můj život, do senátorových očí se vkradl záblesk vzdoru. „Imperátor požaduje její smrt, že ano? Nuže, upokoj se, moje drahá. Nemusíš přijít o svého diabolika. Jednoduše oznámím Imperátorovi, že její poprava byla vykonána, a tím celá věc skončí.“

Senátor se však mylil.

Stejně jako většina mocných, dávali Impyreáni přednost životu v izolaci a pěstovali společenské styky pouze virtuálně. Nejbližší excesi – svobodní lidé rozestí po planetách – se nacházeli o celé systémy dál než senátor von Impyrean a jeho rodina. Vykonával nad nimi svou pravomoc ze strategického ústraní. Rodinná pevnost se nacházela na oběžné dráze neobydleného plynného giganta obkrouženého pustými měsíci.

A tak jsme byli všichni překvapeni, když se u nás o pár týdnů později vynořila z hlubin časoprostoru vesmírná loď – neohlášená, neznámá. Byla vyslána Imperátorem pod záminkou „prozkoumání“ těla diabolika, ale na její palubě nebyl žádný obyčejný badatel.

Byl to inkvizitor.

Senátor von Impyrean podcenil Imperátorovo nepřátelství vůči rodině Impyreánů. Moje existence poskytla Imperátorovi záminku nasadit jednoho ze svých agentů do Impyreánské pevnosti. Inkvizitoři byli speciálním plemenem vikářů – trénovaní ke konfrontaci s nejhoršími druhy kacířů a k vymáhání ediktů helionistické víry, často násilným způsobem.

Samotný přílet inkvizitora měl senátora vyděsit a přimět k poslušnosti, ale Sidoniin otec obešel Imperátorovu vůli.

Inkvizitor přišel prohlédnout tělo, a tak mu bylo tělo předloženo. Jen prostě nebylo moje.

Jedna z impyreánských přísluhovaček trpěla solární nemocí. Stejně jako diabolici byli také přísluhovači genetickým inženýrstvím uzpůsobeni ke službě. Na rozdíl od nás však nepotřebovali schopnost činit samostatná rozhodnutí, a tak jim ani nebyla dána. Senátor mě vzal k loži nemocné přísluhovačky a podal mi dýku. „Udělej, co umíš nejlíp, diaboliku.“

Byla jsem mu vděčná, že poslal předtím Sidonii do jejích komnat. Nechtěla jsem, aby tohle viděla. Zanořila jsem dýku přísluhovačce pod žebra. Neucukla, nepokusila se utéct. Zírala na mě netečným, prázdným pohledem – a o vteřinu později už byla mrtvá.

Teprve poté bylo inkvizitorovi dovoleno přistát u pevnosti. Provedl zběžnou prohlídku těla a zarazil se jen na okamžik, aby poznamenal: „Jak zvláštní. Zdá se... čerstvě zesnulá.“

Senátor mu, celý naježený, postával po boku. „Trpěla už několik týdnů solární nemocí. Právě jsme se rozhodli zkrátit její utrpení, když jste přistáli v našem systému.“

„V rozporu s tím, co se pravilo v obsílce,“ prohlásil inkvizitor přísně a rozebíral to dál. „Prohlásili jste, že poprava již byla vykonána. A nyní, když ji vidím, přemítám nad její velikostí. Na diabolika je dost malá.“

„Takže nyní pochybujete i o těle?“ zařval senátor. „Říkám vám, že stonala celé týdny.“

Sledovala jsem inkvizitora z rohu místnosti. Měla jsem na sobě nový oděv přísluhovačky, jehož četné záhyby skrývaly moji velkou svalnatou postavu. Pokud prohlédne náš úskok, zabiju ho.

Doufala jsem, že tak daleko to nedospěje. Utajit smrt inkvizitora by mohlo být... komplikované.

„Možná kdyby vaše rodina prokazovala větší respekt Živoucímu kosmu,“ poznamenal inkvizitor, „byla by vaše domácnost ušetřena takového příšerného utrpení, jako je solární nemoc.“

Senátor se prudce nadechl k vzteklé odpovědi, ale v ten okamžik vykročila matriarcha ode dveří, kde předtím postávala. Uchopila manžela za paži a zarazila ho.

„Jak svatou pravdu máte, pane inkvizitore! Jsme vám nesmírně vděční za váš postřeh.“ Věnovala mu okouzlující úsměv, jelikož ona sama nesdílela dychtivost svého muže porazit Imperátora.

Poznala totiž imperiální hněv z první ruky již v raném věku. Její rodina popudila Imperátora, za což zaplatila její matka. Nyní matriarcha překypovala nervozitou a celá se chvěla snahou upokojit hosta.

„Budu nesmírně potěšena, pokud dnes večer navštívíte naše shromáždění, pane inkvizitore. Možná nám poradíte, co děláme špatně.“ Z hlasu jí přímo odkapával med, což znělo zvláště oproti jejímu běžnému kyselému tónu.

„Velmi rád vám vyhovím, grandeé von Impyrean,“ odvětil inkvizitor, nyní již ve vlídném rozpoložení. Naklonil se k ní a přiložil si její ruku na tvář.

Odtáhla se. „Půjdu zorganizovat přísluhovačky. Vezmu si s sebou i tuto. Ty – pojď se mnou.“ Hlavou mi naznačila, že ji mám následovat.

Nechtěla jsem opustit inkvizitora. Přála jsem si sledovat každíčký jeho pohyb, pozorovat jeho výraz, ale matriarcha mi nedala na výběr, proto jsem ji musela následovat, jako by to učinila každá přísluhovačka. Vyšly jsme z komnaty, pryč z inkvizitorova dohledu. Matriarcha zrychlila krok a já také. Kráčely jsme společně chodbou směrem k senátorovým komnatám.

„Šílenství,“ mumlala si. „Je to šílenství zrovna teď podstupovat takové riziko! Měla bys ležet mrtvá před tím inkvizitorem, a ne kráčet po mém boku!“

Věnovala jsem jí dlouhý zkoumavý pohled. S radostí bych zemřela pro Donii, ale kdyby došlo na to volit mezi životem matriarchy a mým, upřednostnila bych sebe. „Zamýšlíte sdělit inkvizitorovi, co jsem zač?“

Během řeči jsem si představovala úder, kterým bych ji zbavila života. Jediný úder do zátylku... Není přece nutné riskovat, že vykřikne. Donia by se mohla vynořit ze svých komnat, kdyby něco zaslechla. A bylo by hrozné zavraždit jí matku před očima.

Matriarcha ovšem měla pud sebezáchovy, který její dcera i manžel postrádali. Navzdory mému mírnému tónu jí po tváři přešel výraz hrůzy, který v příštím okamžiku zmizel tak rychle, až jsem zauvažovala, jestli jsem si ho jen nepředstavovala. „Samozřejmě, že ne. Pravda by nyní vedla k odsouzení nás všech.“

Takže bude žít. Uvolnila jsem svaly.

„Když už jsi tady,“ pokračovala zasmušile, „pak alespoň dělej něco užitečného. Pomoz mi ukrýt dílo mého muže dřív, než inkvizitor přijde prověřit jeho komnaty.“

To můžu udělat. Vešli jsme do senátorovy pracovny, kde si matriarcha vykasala roucho a začala se probírat nepořádkem rozestým po místnosti – úryvky kacířské encyklopedie, které by okamžitě zpečetily osud celé rodiny, pokud by se dostaly Imperátorovi na oči.

„Teď honem,“ prohlásila a posunkem mi naznačila, abych je shrnula na hromadu.

„Vezmu je do spalovny...“

„To ne,“ zarazila mě hořkým hlasem. „Můj muž by využil jejich zničení jako záminku k tomu, aby jich nashromáždil ještě víc. Prostě je jenom potřebujeme odklidit z dohledu.“ Zasunula prsty do škvíry ve stěně a uprostřed podlahy se odsunul panel, který odhalil tajnou skrýš.

Pak se uvelebila v senátorově židli a ovívala se dlaní, zatímco já jsem stěhovala náruč za náručí všelijakého materiálu do skrýše. Vypadalo to jako výpisy z počítače a datové čipy. Senátor zde trávil celé dlouhé dny, opravoval, co se dalo zachránit, a pak informace ukládal do své osobní databáze. Nadšeně ty materiály četl a často o nich diskutoval se Sidonií.

Vědecké teorie, technické výkresy. Veškeré kacířství. Veškeré urážky Živoucího kosmu.

Nacpala jsem senátorův osobní počítač dovnitř s ostatními věcmi a pak matriarcha znovu přešla ke zdi a otočila prstem ve škvíře. Otvor v podlaze se uzavřel. Přesunula jsem senátorův stůl tak, aby stál nad skryší.

Když jsem se napřímila, zjistila jsem, že matriarcha na mě upírá pronikavý pohled. „Ty bys mě tam na té chodbě zabila!“ Oči se jí leskly a vyzývaly mě, ať se to pokusím popřít.

Nepopřela jsem to. „Vy víte, co jsem, madam.“

„Ale ano, to vím.“ Zkřivila rty. „*Nestvůra*. Já vím, co se děje za těma tvýma studenýma, nelidskýma očima. A přesně proto byli diabolici zakázáni – chrání jednoho, a představují přitom nebezpečí pro ostatní. Nesmíš nikdy zapomenout, že Sidonia mě potřebuje. Jsem její matka.“

„A vy nesmíte nikdy zapomenout, že jsem její diabolik. Mě potřebuje víc.“

„Nedokážeš si ani vzdáleně představit, co znamená matka pro dítě.“

Ne, to jsem nedovedla. Nikdy jsem žádnou neměla. Věděla jsem akorát to, že Sidonia je ve větším bezpečí se mnou než s kýmkoliv jiným v tomhle vesmíru. Včetně vlastních příbuzných.

Matriarcha se nepřijemně zasmála. „Ach, proč o tom s tebou ale vůbec diskutuju? Dokážeš porozumět rodinným vazbám asi tak, jako pes dokáže skládat poezii. Ne – to, na čem záleží, je, že my obě máme stejný cíl. Sidonia je dobrosrdečná a naivní. Mimo tuto pevnost, v širším Impériu... možná bude zapotřebí právě tvor, jako jsi ty, aby moje dcera přežila. Ale ty nikdy – *nikdy* – nebudeš s nikým mluvit o tom, co jsme tu dneska dělaly.“

„Nikdy.“

„A pokud někdo přijde na to, že jsme ušetřili našeho diabolika, pak se o ten problém postaráš.“

Pouhé pomyšlení ve mně vyvolalo silný ochranný pud. „Bez zaváhání.“

„I kdyby to znamenalo,“ zahleděla se na mě ostrým ptačím pohledem, „že začneš u sebe.“

Nesnížila jsem se k odpovědi. Samozřejmě, že bych pro Sidonii zemřela. Je celý můj svět. Nemiluji nikoho jiného než ji a necením si ničeho jiného než její existence. Bez ní nemám důvod být na světě.

V porovnání s tím by smrt byla vysvobozením.

2. KAPITOLA

Toho večera se celá domácnost – lidi i přísluhovači – shromáždila v heliosféře, průzračné kopuli na vrcholu pevnosti pohybující se po oběžné dráze. Ať matriarcha prosila, jak chtěla, senátor se nikdy neobtěžoval jít na shromáždění, pokud jsme neměli návštěvu. Dnes přišel, aby se neřeklo, ale už se nenamáhal skrýt před inkvizitorem svůj drzý úsměv.

Inkvizitor právě ukončil důkladný průzkum pevnosti. Neobjevil nic, co by stálo za ohlášení Imperátorovi. Moudrý muž by se škodolibě neusmíval, ale senátor byl pošetilý blázen.

Matriarcha přidělila inkvizitorovi na shromáždění čestné místo, hned za rodinou. Všichni jsme v napjatém tichu sledovali, jak hvězda vychází nad zakřiveným povrchem planety před námi. Okna byla z křišťálu a odrážela světlo přesně tím správným způsobem, aby dopadalo na určitá místa v kopuli, kde byla umístěna zrcadla. Na zlomek sekundy se všechny oslnivé paprsky střetly v jediném bodě: nad obřadním kalichem uprostřed. Olej uvnitř se vznítí. Hleděli jsme na plápolající kalich, zatímco se hvězda z dokonalé pozice posunula dál a oslepující záře paprsků se rozptýlila. Požehnání začalo.

„A takto,“ promluvil vikář a pozvedl plápolající kalich, „skrže naší rodnou hvězdu Helios, se Živoucí kosmos rozhodl zažehnout život na planetě Zemi a dal vzniknout našim vysoce váženým předkům v oné pradávné éře, kdy hvězdy byly jen vzdálenými body v nekonečné temnotě. Lidskost byla tehdy zahalena nevědomostí, oddávala se uctívání božstev podle vlastní podoby a lidé ještě nebyli schopni rozpoznat skutečné božství samotného vesmíru, který je obklopuje...“

Bloudila jsem pohledem po místnosti – soustředěná pozornost ve tváři matriarchy, špatně skrývané pohrdání v obličejí senátora. Pak jsem sklouzla očima k inkvizitorovi, který upřeně sledoval senátorova záda. Načež jsem pohlédla na Donii, jejíž veliké hnědé oči se upíraly na kalich, zatímco vikář recitoval příběh o vzniku homo sapiens. Sidonii vřdycky podivně fascinoval příběh o solárním systému, odkud lidstvo pochází, a o slunci jménem Helios, které dalo život prvním lidským bytostem.

Byla zbožná. Pokoušela se mě přesvědčit, abych konvertovala na helionistickou víru hned, jak mě získala. Přivedla mě na shromáždění a prosila vikáře, aby mi požehnal světlem hvězd. Zatím jsem ještě plně nepochopila ideu Živoucího kosmu a duši, ale doufala jsem, že budu požehnaná, protože si to Sidonia pro mě přála.

Vikář odmítl. Sdělil Sidonii, že nemám duši, které by mohl požehnat.

„Diabolici jsou dílem lidských rukou, nikoliv Živoucího kosmu,“ vysvětloval vikář Donii. „Není v nich božská jiskra, kterou by bylo možné osvětlit kosmickým světlem. Toto stvoření může přijmout požehnání jako výraz úcty vůči vaší rodině, ale nikdy se na něm nemůže aktivně podílet.“

Zatímco vikář mluvil, měl ve tváři podivný výraz a matriarcha také. Teprve jsem se učila rozpoznávat výrazy tváře, ale tenhle jsem přečetla dokonce i tehdy: naprostý odpor. Byli znechucení pouhým pomyslením na to, že by diabolikovi mohl jejich božský Kosmos projevit přízeň.

Z nějakého důvodu ve mně vzpomínka na výrazy jejich tváří vyvolala vztek i teď, když jsem naslouchala vikáři. Rozhodla jsem se namísto

toho zase pozorovat inkvizitora, muže, který o podrobnostech své návštěvy bude informovat Imperátora. Jeho slova mohou odsoudit senátora von Impyreana, pokud dojde k závěru, že Impyreáni nejsou dostatečně zbožní. A co horšího, jeho slova mohou odsoudit i Sidonii!

Pokud se jí něco stane, cokoliv, vydám se toho muže lovit a zabiju ho za to. Ukládala jsem si do paměti jeho hrdé, chladné rysy – pro všechny případy.

Vikářův hlas drmolil dál, dokud nedaleká hvězda milosrdně nezapadla za oblouk planety. Pak světla v heliosféře zhasla, až na plápolající kalich. Vikář jej zaklopil keramickým víkem, aby tak zdušil oheň.

Následovalo hluboké, přehluboké ticho v temnotě.

Poté jeden z přísluhovačů opět rozžal světla naplno. Lidé odcházeli z heliosféry první – Impyreáni, inkvizitor a poté vikář. Následovala jsem je pak s ostatními přísluhovači.

Senátor doprovodil inkvizitora k bráně doku, dokonce mu ani ze zdvořilosti nenabídl přespání v pevnosti. Následovala jsem je v obezřetné vzdálenosti, tak, abych svým skvělým sluchem dokázala zachytit z chodby jejich slova na rozloučenou.

„Jaký je tedy verdikt?“ hlaholil senátor. „Jsem dostatečně zbožný na Imperátorův vkus? Nebo si mě také přejete nazvat Velkým kacířem?“

„Jsou to vaše způsoby, co uráží Imperátora,“ odvětil inkvizitor. „A nejsem přesvědčen, že je Imperátor shledá lepšími. Jak téměř vychloubačně zní z vašich úst to jméno, které jste si vysloužil! Inu, kacířství je nebezpečná záležitost, grande, takže bych vám radil, abyste pečlivě střežil své kroky.“

„*Senátore*. Tak mě oslovujte.“

„Samozřejmě, *senátore von Impyreane*.“ Ta věta vyzněla jako pošklebek.

S těmito slovy se senátor a inkvizitor rozešli.

Našla jsem Donii, která se usadila u okna s výhledem na bránu doku. Odmítala se hnout, dokud inkvizitorova loď neodstartovala a nezmizela v temnotách. Pak složila ruce do dlaní a rozplakala se.

„Co se děje?“ dožadovala jsem se vysvětlení, vrcholně znepokojená.

„Ach, Nemesis, mně se tak ulevilo!“ pozvedla tvář zmáčenou slzami a rozesmála se. „Jsi v bezpečí!“ Vrhla se ke mně a objala mě. „Copak nechápeš? Můžou být naštvaní na otce, ale *ty* jsi v bezpečí.“ Opřela si hlavu o moje rameno. „Nedokázala bych bez tebe žít.“

Nesnášela jsem, když takhle mluvila, jako bych pro ni znamenala všechno na světě, protože ve skutečnosti ona znamenala všechno na světě pro mě.

Donia dál plakala. Objala jsem ji – tohle gesto mi pořád ještě připadalo nepřirozené a zvláštní – a přemítala jsem nad podivností slz. Nemám žádné slzné váčky a nejsem vůbec schopná plakat, ale viděla jsem slzy dost často na to, abych věděla, že se pojí s bolestí a strachem.

Ale jak to tak vypadá, zřejmě mohou být i od radosti.

Donia je jediná dědička galaktického senátora, tudíž se od ní očekává, že zaujme jeho křeslo, až otec odejde do důchodu. A to znamená, že si politické instinkty musí kultivovat již teď a musí se učit, jak hovořit s ostatními příslušníky grandiloquy, vládnoucí elity. Doniiny sociální dovednosti zajistí budoucí spojenectví této rodiny a její neutuchající vliv. Virtuální fóra pro ni byla jediným prostředkem, jak trénovat společenské jemňůstky. Nikdy jsem ta fóra neviděla na vlastní oči, ale Donia mi vysvětlila, že jsou zasazena do virtuální reality, kde lidé používají pro vzájemnou komunikaci své zástupce – avatary.

Dvakrát měsíčně byla Donia nucena se účastnit formálních setkání na fórech s dalšími mladými příslušníky grandiloquy ze vzdálených hvězdných systémů, kteří byli také předurčení zdědit moc v Impériu. Tato setkání pro ni představovala bolestnou povinnost. Když se na ten den připravovala, měla svěšená ramena a vůbec celé její tělo prozrazovalo sklíčenost.

Matriarcha, stejně jako vždycky, ignorovala její pocity. „Imperátor už teď bude mít od inkvizitora zprávu o jeho návštěvě,“ nabádala Donii. „Pokud nám tvůj bláznivý otec zase zavařil...“

„Prosím, neříkej o něm, že je bláznivý, matko. Svým osobitým způsobem je to vizionář.“

„... pokud nám zavařil, tak Imperátor už o tom jistě řekl svým důvěrníkům. A jejich děti o tom budou vědět. Musíš naslouchat, Sidonie – jednak tomu, co říkají, ale i tomu, co neříkají. Přežití naší rodiny může záviset na informacích, které na těch fórech získáš.“

Matriarcha si těchto setkání natolik cenila, že vždycky sedávala vedle Donie a napojila se druhotnou helmou. Tak mohla sledovat konverzace své dcery a syčet jí rady – nebo spíše příkazy – přímo do ucha.

Dnes se zase usadily u počítače a nasadily si helmy, aby mohly začít pozorovat svět, který vidí jen ony. Naslouchala jsem, jak se Donia nervózně prokóktává společenskou konverzací. Občas se dopustila nějakého přehmatu a matriarcha ji za trest štípla.

Musela jsem sebrat veškeré sebeovládání, abych nevyskočila a nepřerazila jí paži.

„Co jsem ti říkala o tom, že se určitým tématům musíme vyhýbat?“ syčela matriarcha. „Ať tě ani nenapadne se ptát na její mlhovinu!“

„Jenom jsem chtěla vědět, jestli je tak nádherná, jak se o ní říká,“ bránila se Donia.

„Je mi jedno, proč ses ptala. Dcera Velkého kacíře si nemůže dovolit ptát se na cokoli, co by se dalo později vykládat jako vědecká zvědavost.“

Pak matriarcha dodala: „To je avatar Salivara Domitriana. Všichni se za chvíli poperou o audienci u něj. Běž mu projevít úctu, než ho zavalí davy.“

Pak, o pár minut později: „Proč stojíš na kraji toho davu, Sidonie? Předbíhají tě nicky! Hni sebou, nebo si začnou myslet, že tam patříš!“

V jednu chvíli obě, Donia i matriarcha, viditelně strnuly. Napřímila jsem se, sledovala jejich záda a přemítala, koho to asi zahlédly, že obě znervózněly. Matriarcha prudce zvedla ruku a sevřela Donii rameno.

„S tou Pasusovou holkou musíš hodně opatrně...“

Pasus.

Soustředila jsem pohled na Donii, zatímco nervózně konverzovala s jakousi dívkou, což určitě musela být Elantra von Pasus. Zнала jsem její rodinu dobře, protože jsem si dala za úkol obeznámit se perfektně s nepřáteli Impyreánů – se Sidoniinými nepřáteli. Před rokem jsem sledovala živý přenos ze Senátu, kde Pasus škodolibě pranýřoval Sidoniina otce. Pasus a jeho spojenci patřili k nejhorlivějším helionikům v Senátu a měli dostatek hlasů, aby mohli formálně napomenout senátora von Impyreana za „kacířství“. Pověst Impyreánů utrpěla strašlivou ránu a matriarcha to stále ještě nedokázala manželovi odpustit.

V duchu jsem senátora von Impyreana také odsuzovala, protože ohrožoval svoji dceru tím, že veřejně hovořil o věcech, které měly raději zůstat nevyřčeny. Zpochybňoval, zda je rozumné zakazovat studium přírodních věd. Měl své vlastní podivné ideály a byl absurdně oddaný vzdělanosti a učení. To byl také jeden z důvodů, proč sbíral staré databáze obsahující vědecké poznatky – ty databáze, které jsme s matriarchou chvatně poschovávaly před inkvizitorem. Věřil, že lidstvo si znovu potřebuje osvojit vědecké poznání, a nikdy ani nepomyslel na to, jaký dopad jeho skutky budou mít na jeho rodinu.

Byl nezodpovědný.

A nyní kvůli němu musela Donia konverzovat s dcerou senátora von Pasuse, jako by jejich otcové nebyli soupeři.

Donia nehovořila dlouho, brzy se chvatně omluvila a odešla.

K mému překvapení ji matriarcha pochvalně poplácala po rameni. „Výborně.“ A ona chválila zřídka kdy.

Připadalo mi to jako věčnost, než Donia směla sundat helmu. Pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy z vyčerpání.

„Teď si probereme tvůj výkon,“ prohlásila matriarcha a panovačně povstala. „Vedla sis velmi dobře, co se týče vyhybání se zakázaným tématům, a tvoje rozhovory byly velmi obezřetné, ale cos udělala nesprávně?“

Donia si povzddechla. „Jsem si jistá, že mi to povíš.“

„Mluvíš moc pokorně!“ pronesla ostře. „Je slyšet, jak se podceňuješ. Dokonce jsem tě zaslechla párkrát zakoktat. Jsi přece budoucí senátor-

ka, nemůžeš si dovolit být slabá. Slabost je znakem podřízenosti. Jednoho dne nás povedeš, ale promarníš všechno, co pro tebe tvoji předkové vybojovali, pokud se nenaučíš, jak projevit sílu! Díky idiocii tvého otce je kolem spousta členů grandiloquy, kteří se snaží uchvátit to, co máme my. Chamtiví grandes a grandeés, kteří by se jen radovali, kdyby Kacířova rodina padla! Tvůj otec je rozhodnutý zruinovat tuto rodinu, Sidonie. Ale ty nebudeš po něm.“

Donia si znovu povzdechla, ale já jsem ze svého zapomenutého kouta místnosti pozorovala matriarchu. Občas jsem měla pocit, že si její moudrosti cením víc než její vlastní dcera. Ostatně Donia měla jen slabý pud sebezáchovy. Nikdy ho nepotřebovala, protože vyrůstala v tomto chráněném prostředí. Pomyšlení na nepřátele, kteří se k ní plíží temnotou, jí bylo cizí.

Já jsem nebyla jako ona. Já jsem nebyla chráněná.

Ačkoliv jsem byla připravená roztrhat matriarchu na kusy a zlámat jí všechny kosti v těle, kdykoliv plácla nebo štípla Donii, zároveň jsem uznávala chladnou a nemilosrdnou moudrost jejích varování. Věděla jsem o jejím přesvědčení, že jedná v Doniině nejlepším zájmu, když je na ni přísná a tvrdá. Doniin otec ohrozil celou rodinu svým neomaleným a umíněným chováním, ale matriarcha měla tak dobře vyvinutý instinkt pro přežití, že si to uvědomovala. Byla zřejmě jediným příslušníkem rodu Impyreánů, který chápal rozsah nebezpečí, jež představovala návštěva inkvizitora.

Matriarcha popohnala Donii z pokoje, aby ji mohla zkritizovat před senátorem von Impyreanem – bezpochyby v naději, že ukáže manželovi, jak selhává ve své roli naučit dceru rozumnému jednání. Obvykle jsem je následovala, ale dnes se mi naskytla vzácná příležitost.

Doniina sítnice byla stále naskenovaná v počítačovém systému.

Jenom jeden pohled, slibovala jsem si cestou k počítači. Může to být jediná příležitost, kdy uvidím avatary těch aristokratických děcek vlastníma očima... Jediná šance zjistit, jaká nebezpečí na Donii číhají, a sama je posoudit. Nebudu s nikým mluvit.

Nasadila jsem si soupravu a na okamžik jsem si připadala totálně dezorientovaná, jak se okolní prostředí proměnilo. Ocitla jsem se úplně jinde, Doniina avatar stál na jedné z četných skleněných teras – totálně obklopený prázdným prostorem.

V žaludku se mi rozhostil pocit, že se vznáším. Rázně jsem polkla a setřásla nepříjemné vjemy. Zatímco podivnost toho všeho ustupovala do pozadí, začala jsem si uvědomovat přítomnost dalších avatarů. Vybrané odění mladí grandes a grandeés z celého Impéria tu byli roztroušeni kolem mě, smáli se v prázdnotě, která by je ve skutečném životě na místě zahubila, v umělé jasném světle hvězd, které mělo podtrhovat krásu digitalizovaných postav, které si zvolili za své avatary.

S intenzivním vědomím toho, že užívám Doniina avatara, jsem pomalu vystoupala po křišťálových schodech spojujících skleněné terasy, pohybovala jsem se, kamkoliv se má mysl rozhodla, a mýjela avatary, kteří zachovávali vůči mně lhostejnost.

Kromě několika překvapených pozdravů ze Sidoniina rychlého návratu mě nikdo neobtěžoval.

K uším mi dolehly útržky rozhovorů:

... je to ten nejlákavější omamný prostředek...

... vestavěná světla musejí být citlivě zasazena, jinak překročí hranici mezi svůdností a křiklavostí...

... takový humpolácký avatar, nedovedu si představit, co si myslela...

Zaplavila mě úleva, když jsem si uvědomila, jak nudné rozhovory vedou. Po několika minutách špicování uší jsem nezaslechla nic, co by ve mně vzbudilo pozornost jako neobvykle prohnané nebo umné prohlášení. Tohle byly jen děti. Rozmazlená, nudná děcka mocných rodin, užívající si výsluní svého postavení.

Pokud se mezi touto mladou grandiloquy skrývají nějaké zmije, přestrojily se tak dovedně, že jejich zuby zůstaly dokonale skryty nebo se jim ještě nevytvořil jed.

A pak se za mnou ozval hlas:

„Jak důkladně všechno pozorujete, grandeé von Impyrean.“

Nadskočila jsem na židli překvapením, protože jsem byla přesvědčená, že se nacházím na okraji davu. Ve skutečném životě bych se nikdy nenechala takhle zaskočit zezadu, ale moje virtuální smysly byly nerozvinuté a úplně vykojené.

Otočila jsem se a spatřila avatara, který se lišil od ostatních.

Velmi se od nich lišil.

Tento mladý muž byl úplně nahý.

Usmál se, když jsem ho šokovaně zhodnotila pohledem, a lenivě se napil vína z poháru, který zřejmě odrážel něco, co pil ve skutečném životě.

Jeho avatar nepřipomínal vypulírovanou jiskřivou dokonalost ostatních. Místo toho byl snůškou vad: vlasy – rozčuchaný mop v barvě mědi, oči – překvapivě jasně modré, až téměř znepokojivě, tvář – lehce posetá slunečními skvrnami. *Pihy* – to správné slovo mi naskočilo až po chvíli zírání. Dokonce i jeho svaly byly neobvykle utvářené, lehce asymetrické, což při delším zkoumání oko odhalilo jako nedostatek. Jeho kráslicí roboti zklamali... nebo si svoje svaly vysloužil skutečným fyzickým cvičením.

Nemožné. Nikdo z těch dutých hlav by se dobrovolně nerozhodl k takovému vypětí.

„A teď, *grandeé*,“ poznamenal ten mladý muž, „pozorujete stejně důkladně *mne*.“

Ano, byla to pravda. Tímhle chováním jsou diabolici známí – upírají pozorný pohled dravce, což je pro skutečné lidi zneklidňující. Moje oči jsou prázdné a chybí v nich cit, pokud zrovna nehraju divadlo. Matriarcha tvrdí, že jí z toho pohledu vstávají chloupky na krku. Dokonce i se Sidoniiným avatarem se moje přirozenost projevila.

„Odpusťte mi,“ přeškokbrtala jsem nezvyklou frází – nikdo nikdy nežádá omluvu od diaboliků. „Jistě si uvědomujete, že v tomto případě je obtížné nepozorovat.“

„To je můj oděv tak okouzlující?“

To mě zmátlo. „Vždyť na sobě nic nemáte.“

„To je směšné,“ pronesl a znělo to skutečně podrážděně, jako bych ho urazila. „Moji technici mě ujistili, že naprogramovali tohoto avatara v souladu s nejvybranější imperiální módou.“

Zaváhala jsem, totálně bezradná – neznámý a naprosto nepříjemný pocit. Jistě se může jednoduše podívat dolů a přesvědčit se, že na sobě nic nemá. Je to snad jeho styl humoru? Dělá si legraci? Určitě mu už i ostatní řekli, že je nahý. Musí to být vtip.

Nevěřila jsem si, že dokážu napodobit smích; ten zvuk není diabolickým přirozený. A tak jsem se rozhodla pro neutrální poznámku. „Jak skvělý herecký výkon podáváte.“

„Herecký výkon?“ V hlase mu zazněl ostrý tón, ale postupně mizel, jak pokračoval v řeči. „Proč, ať už tím myslíte cokoliv?“

Jak by odpověděla Sidonia? Nenapadlo mě vůbec nic, a tak jsem vynutila úsměv a přemítala, jestli jsem se snad nezmyšlila v odhadu. „Člověk, který tolik dychtí upoutat oko, jistě něco hraje.“ Náhle se mi vybavilo podivné přirovnání k tomu, co jsem se naučila v bitvách, při zabíjení lidí. Předstíraný výpad na jednu stranu častokrát odhalí slabinu na druhé soupeřově straně. „Nebo si možná přejete upoutat oko jedním směrem, aby se nikdo nedíval jiným.“

Po tváři mu přeběhl podivný výraz – oči se mu zúžily a výraz zpřísněl, takže se jeho silné lícní kosti ještě zvýraznily. Na okamžik jsem zahlédla, jak asi bude vypadat jako dospělý muž. Kohosi mi připomínal, ale nedokázala jsem to přesněji určit.

„Moje drahá grandeé von Impyrean,“ odpověděl velmi mírně. „Jak fascinující postřehy o mně máte.“ Jeho avatar se naklonil neznatelně k mému a bez mrknutí oka dodal: „Možná ti, kdo jsou vám blízcí, by měli sami zaujmout stejnou taktiku.“

Tohle prohlášení vybudilo moji pozornost na maximum a napadaly mě otázky. Co tím míní? Je to snad narážka? Varování? Ale neodvážila jsem se zeptat. Donia by to neudělala, a pokud se mylím...

A nedostala jsem ani šanci cokoliv říct. V ten okamžik se kolem nás shromáždilo několik dalších avatarů. Poklekli před nahým mladým mu-

žem a přiložili si klouby jeho dlaně na tvář. Jejich rozveselené hlasy dolehly k mým uším:

„Vaše Eminence, to je výborné, že jste se rozhodl poctít nás svojí návštěvou!“

„Jak skvělý oděv jste zvolil pro svého avatara!“

„Tak vybrané oblečení!“

Náhle jsem si uvědomila, koho mi připomínal. Je podobný svému strýci – Imperátorovi.

Tady přede mnou, nahý a beze studu, stál Tyrus Domitrian. Tyrus Successor Primus, první následník... Mladý muž, který jednoho dne zdědí trůn.

Dokonce i já jsem věděla o Tyrusovi. Matriarcha a senátor von Impyrean často kuckali smíchy u večere, když si vyprávěli o jeho nejnovějších kouscích. Byl hanbou Impéria, protože byl naprosto šílený. Ve svém šílenství si pravděpodobně ani neuvědomoval, že je nahý – a vzhledem k jeho postavení se na to nikdo neodvážil poukázat.

Nikdo, kromě *mě*.

Vytratila jsem se ze scény a všechny chlupy se mi ježily hrůzou nad tím, co jsem provedla.

Dlouhé minuty poté, co jsem se odhlásila, ve mně ta hrůza ještě přetrvávala. Myslela jsem, že se dozvím víc o zkažené mladé grandiloquy, a budu tak moci lépe chránit Sidonii. Místo toho jsem na ni zaměřila pozornost proslulého šílence – který má moc ji zničit.

3. KAPITOLA

„**M**ožná ti, kdo jsou vám blízcí, by měli sami zaujmout stejnou taktiku...“

Slova Tyruse Domitriana mi během následujících dní stále zněla v uších, tolik připomínala varování, a přesto... A přesto jsem si nebyla jistá, kolik váhy mám přikládat slovům šílence.

O Domitrianově rodině se říkalo, že je „v nemilosti slunce“, protože mnozí její příslušníci umírali mladí, ovšem pravda patřila k těm tajemstvím, o kterých všichni vědí, ale předstírají, že nikoliv: Imperátor a jeho matka zavraždili většinu svých soků v boji o trůn. Tyrus byl jediný, který z nejužší rodiny přežil. Možná právě to byl důvod, proč zešílel: byl svědkem vyvraždění celé své rodiny jinými členy rodiny.

Řekla jsem Sidonii o Tyrusově varování toho večera poté, kdy se vrátila z otcovy pracovny, ale ona jen pokrčila rameny a odpověděla: „Tyrus je magor. Nemůžeš brát moc vážně nic z toho, co říká. A prosím, přestaň si dělat starosti s tím, jestli si bude pamatovat cokoli podivného na tvém chování... Myslím, že si z fóra nikdy nepamatuje nic.“ Věnovala mi sarkastický úsměv. „Škoda že nemůžeš vždycky chodit místo mě.“

Pak bych se vyhnula společenským závazkům a mohla bych trávit čas studiem hvězd.“

Nacházela se v onom zvláštním obluzení, které se dostavovalo poté, co bádala se svým otcem ve starých vědeckých databázích. V takové večery bývala zasněná, optimistická, jako by se jí odkrývaly odpovědi na tajemství univerza.

Navzdory svému úsilí udržet její pozornost u Tyrusových slov a hrozeb, které na ni číhají, nedokázala jsem si pomoci a vzdala jsem to, když poklepala dlaní na matraci vedle sebe. Natáhla jsem se vedle ní a zalil mě podivný hřejivý pocit čehosi důvěrně známého. Od mých prvních dnů v pevnosti se Donia vedle mě choulívala, jako... jako to asi dělávají sestry – byly jsme jako dva lidé, dvě přítelkyně, které spolu mluví jako rovná s rovnou – a vyprávěla mi. Občas to byly příběhy. Jednou mi začala ukazovat obrázky písmen, odhodlaná mě naučit číst. Zvládla jsem to během pár týdnů.

Dneska mi vyprávěla něco z toho, co jí otec četl ve studovně. „Říkala jsem ti, že naše těla jsou utvořená z drobounkých atomů čehosi, čemu se říká *prvky*, že jo? No, je to naprosto neuvěřitelné, Nemesis. A víš, odkud ty prvky pocházejí?“

Opřela si hlavu o moje rameno a já jsem pocítila tu podivnou slabost, kterou jsem zažívala jenom ve vztahu k ní. „Neodvážím se ani hádat, pověz mi to.“

„Z nitra hvězd! Jenom si to představ!“ Natáhla před sebe paži a prohlížela si ji. „Každíčký kousek nás vznikl procesem, který se nazývá nukleární fúze a ke kterému dochází jediné uvnitř hvězd.“ Potlačila zívnutí. „Je zvláštní o tom už jenom přemýšlet. Všichni jsme pouze hvězdný prach přetvořený ve vědomé bytosti. Helionici a staří vědci jsou opravdu v souladu, přestože si to nikdo neuvědomuje.“

Přemítala jsem o jejích slovech, zvažovala je. Pokud je to, co říká, pravda, pak i tahle postel, stěny pevnosti okolo nás, prostě všechno pochází z oněch zářivých světél za oknem.

Donia se na mě ospale usmála. „Říkala jsem ti, že je v tobě stejná božská jiskra jako ve mně. Měla jsem celou tu dobu pravdu, Nemesis.“

Usnula mi po boku a já jsem ještě chvíli pozorovala, jak dýchá, než jsem vyklouzla z její postele na svůj slavník. Uvnitř jsem cítila podivnou prázdnotu, jak jsem obracela v hlavě její slova. Donia měla ukázněnost své matky a zvědavost svého otce, ale byla laskavější než oni oba.

Jednoho dne by mohla být skvělá. Mohla by dokázat to, co se jejímu otci nikdy nepodařilo, a přemostit ony dvě frakce v Senátu, sjednotit helioniky s těmi, kdo si přejí návrat vědeckého bádání..., pokud přežije dostatečně dlouho, aby se o to mohla pokusit.

A ona přežije.

Zacloumal mnou pocit prudkého odhodlání.

Budu ji bránit do posledního dechu a ona přežije.

Slyšela jsem ten příběh od Sidonie i od vikáře mnohokrát. Šlo o jeden z ústředních helionistických mýtů. Před staletími existovalo pět planet určených výhradně k uskladnění veškerého nahromaděného vědeckého a technologického poznání lidstva na superpočítačích. Obří supernova je však najednou smetla. Byla to významná událost pro všechny helioniky. Podle nich prostřednictvím hvězd dává Živoucí kosmos najevo svou vůli. Interdict – duchovní vůdce helionistické víry – prohlásil destrukci způsobenou supernovou za zásah Boží.

Impérium utrpělo ničující úder. Tehdejší Imperátor sjednotil svoji říši vytčením společného cíle – vyhlásil helionistické křížácké tažení. Věřící systematicky likvidovali další úložiště vědeckého a technického poznání. Vzdělávání v přírodních vědách a matematice bylo zakázáno jako kacířství. A od té doby nevznikla žádná nová technologie. Jediné existující vesmírné lodě a stroje byly ty, které lidstvo vytvořilo ještě před supernovou. Vesmírné lodě dosud fungovaly, protože je opravovaly stroje, a ty zas byly opravovány jinými stroji, přesto však již na všech hlodal zub času. Tato technologie byla k dispozici výhradně příslušníkům grandiloquy. Excesori, tedy lidé, kteří žili na planetách pod imperiální nadvládou, se museli spokojit se stroji, které jim zapůj-